

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **S., a. s., C., IČO: X.**, proti povinnému: **L., nar. X., K., o vymoženie 448,11 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn.: 49 Er 3872/2011, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 15. mája 2012, č. k.: 23 CoE 120/2012-22, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného sa **o d m i e t a .**

Povinnému sa náhrada trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Súdnemu exekútorovi bol 23. novembra 2011 doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu „Rozhodnutie o priestupku C. p.: ORP-P:709/DI-IL-2008“, ktorý vydalo Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Slovenskej republiky v Trenčíne 07. novembra 2008 a ktorým bola povinnému uložená pokuta vo výške 13 000,- Sk (431,50 eur) (ďalej len „exekučný titul“).

Okresný súd Trenčín uznesením z 20. februára 2012, č. k.: 49 Er 3872/2011-12 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ust. § 44 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a uviedol, že preskúmaním žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu zistil, že exekučný titul nespĺňa požiadavky materiálnej vykonateľnosti, a teda nie je spôsobilým exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. f/ Exekučného poriadku. Poukázal na ust. § 71 ods. 3 Zákona č. 71/1967 Zb.

o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), podľa ktorého výkon rozhodnutia možno nariadiť najneskôr do troch rokov po uplynutí lehoty určenej pre splnenie uloženej povinnosti podľa odseku 1. Konštatoval, že za nariadenie exekúcie nemožno považovať podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo bolo možné najneskôr 16. decembra 2008. Na preklúziu súd prihliadol z úradnej povinnosti.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, napadnutým uznesením, uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je vymedzená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia, ktoré musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, najmä z hľadiska formálnej a materiálnej stránky jeho vykonateľnosti. Ak zistí, že sú splnené podmienky konania podľa § 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) v nadväznosti na § 103 O. s. p., teda niet rozporu so zákonom, vydá poverenie na vykonanie exekúcie. Ďalej uviedol, že znenie ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku určuje, že v trojročnej lehote treba výkon rozhodnutia nariadiť, k čomu v preskúmvanej veci prirodzene nedošlo. Nemožno dať za pravdu oprávnenému, ktorý zachovanie trojročnej lehoty spája so začatím exekučného konania. Exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie, to však ešte neznamená, že konkrétnu exekúciu skutočne vykoná. Exekučný súd totiž dohliada na zákonnosť vedenia exekúcie, a to nielen pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ale v ktorejkoľvek fáze exekučného konania, a ak zistí jej neprípustnosť, tak ju zastaví. V predmetnej veci bola žiadosť súdneho exekútora súdu prvého stupňa doručená 28. novembra 2011 a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa bolo vydané 20. februára 2012, teda po uplynutí trojročnej zákonnej lehoty, ktorá uplynula 16. decembra 2011. V tejto lehote však bolo potrebné pre úspešné vymáhanie pohľadávky oprávneného, aby sa exekučné konanie nachádzalo v štádiu, keď proti doručenému upovedomeniu o začatí exekúcie nemožno podať námietky, resp. po tom, keď sa súdnemu exekútorovi doručí právoplatné rozhodnutie súdu o námietkach, ktorým sa námietky zamietli a ktoré v takomto prípade možno považovať za nariadenie výkonu rozhodnutia, ako to predpokladá ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil tým, že postupom odvolacieho súdu sa oprávnenému ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Namietal porušenie práva na súdnu ochranu podľa 46 ods. 1 Ústavy SR a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: I Cdo 177/2009, v zmysle záverov ktorého nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenému odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, čo sa rovná odmietnutiu spravodlivosti. Uviedol, že postupom súdov došlo k porušeniu práva účastníka na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, dôsledkom čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že na predmetnú právnu vec nie je možné aplikovať ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku, tak ako to urobili sudy, ktoré bez rozsiahlejšej právnej argumentácie pripodobnili nariadenie výkonu rozhodnutia k vydaniu upovedomenia o začatí exekúcie súdnym exekútorom. Konštatoval, že terminológia, ktorú zákonodarca použil „výkon rozhodnutia možno nariadiť“ bola v súlade s vtedy platnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku o výkone rozhodnutia, ešte pred účinnosťou novely Zákona č. 341/2005 Z. z., kedy si oprávnený mohol vybrať ktorý orgán bude uskutočňovať výkon rozhodnutia. Ak bol podaný návrh na súdny výkon rozhodnutia, po podaní návrhu apo splnení zákonných podmienok súd nariaďoval výkon rozhodnutia. V súčasnosti je možný výkon rozhodnutia na základe spôsobilého exekučného titulu prostredníctvom súdneho exekútora. Exekučný poriadok nepozná termín „nariadenie výkonu rozhodnutia“. Dovolateľ je názoru, že upovedomenie o začatí exekúcie je procesným úkonom súdneho exekútora, ktorý je len určitým medzistupňom v celom priebehu exekučného poriadku po podaní návrhu na vykonanie exekúcie a udelení poverenia na vykonanie exekúcie. Poukázal na § 36 ods. 1 Exekučného poriadku. Uviedol, že lehota uvedená v § 71 ods. 3 Správneho poriadku je lehotou hmotnoprávnou. V tejto lehote má možnosť uplatniť svoje právo vyplývajúce z exekučného titulu, inak dochádza k jeho zániku a plnenie prijaté po uplynutí prekluzívnej lehoty by bolo bezdôvodným obohatením. Dovolateľ je názoru, že odvolací súd v ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku nesprávne vyložil termín „nariadiť výkon rozhodnutia“, a teda vychádzal z nesprávneho predpokladu, že pre určenie toho, či prekluzívna lehota je zachovaná, nie je právne významné začatie konania, ale doručené upovedomenie o začatí exekúcie, proti ktorému nemožno podať námietky, resp. doručené právoplatné rozhodnutie súdu o námietkach, ktorým sa námietky zamietli. Právo oprávneného na súdnu ochranu a výkon vykonateľného rozhodnutia by sa v plnej miere stalo závislým od konania, resp. nekonania súdneho exekútora a exekučného súdu, ktoré by oprávnený nemal možnosť akokoľvek ovplyvňovať. V danom prípade bolo uznesenie o

zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vydané 20. februára 2012, t. j. takmer po troch mesiacoch po doručení návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, teda súdny exekútor alebo exekučný súd postupoval v rozpore s ust. § 44 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Exekučný poriadok neustanovuje žiadnu lehotu pre súdneho exekútora na vydanie upovedomenia o začatí exekúcie. Vzhľadom na uvedené považoval výklad súdov za nesúladný s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ohrozujúci právne istoty účastníkov exekučného konania. Namietal aj nedostatočné, neurčité a nezrozumiteľné odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov, čím došlo k porušeniu jeho základné práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. V tejto súvislosti namietal aj postup odvolacieho súdu podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), ktorý len stroho konštatoval, že pod nariadením výkonu rozhodnutia rozumie udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú uvedené v § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p., je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p., je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré je napadnuté dovolaním oprávneného nevykazuje znaky uznesení uvedených v citovaných ustanoveniach. V danej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a písm. c/ O. s. p. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania nie je v zmysle § 239 ods. 1 a ods. 2 proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. /druhá veta/ je odvolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Iba v prípade, že by rozhodnutie odvolacieho súdu alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 O. s. p. by bolo dovolanie prípustné. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až písm. g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z väd v tomto ustanovení uvedených, teda možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesné neprípustné

(R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ v podanom dovolaní namietal, že súdy svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Dovolateľ argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. nezakladá na tvrdení, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní alebo, že mu znemožnili urobiť niektorý procesný úkon a pod. Podstatou jeho do volacích námietok je, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O. s. p.) teda zo strany oprávneného nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľ uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Dovolateľ namietal, že súdy v danom prípade vychádzali z nesprávnej interpretácie ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku, a v nadväznosti na to dospeli k nesprávne právnemu záveru, že z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty nie je určujúce podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale nariadenie exekúcie. Tento záver súdov podľa dovolateľa nemá oporu v zákone a prehliada že po doručení návrhu na začatie exekúcie plynú iba procesnoprávne lehoty, nie však prekluzívna (hmotnoprávna) lehota uvedená v ustanovení § 71 ods. 3 Správneho poriadku.

Námietky dovolateľa sa týkajú činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav (správnosť ktorého nebola v danej veci spochybňovaná) aplikuje konkrétnu právnu normu. Táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že ust. § 237 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesné prípustné dovolanie podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.); nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (R 54/2012, sp. zn.: 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011).

Z dovolania tiež vyplýva, že oprávnený vidí určitú podobnosť preskúmvanej veci s inými exekučnými vecami, v ktorých Najvyšší súd SR už skôr rozhodoval a vyslovil názor, že „nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenému v konečnom dôsledku odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, čo sa rovná odmietnutiu spravodlivosti“ (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. decembra 2009, sp. zn. 1 Cdo 177/2009), resp. že „za porušenie tohto práva (na spravodlivý súdny proces - pozn. dovolacieho súdu) treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, lebo takýmto rozhodnutím sa oprávnenému v exekučnom konaní odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia“ (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 05. februára 2009, sp. zn. 5 Cdo 318/2008). Dovolateľ však prehliada podstatný rozdiel medzi preskúmvanou vecou a ním označenými vecami. Pokiaľ základná téza jeho dovolania spočíva v námietke, že rozhodnutia súdov sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci, v označených konaniach išlo o vady procesnoprávnej povahy. Najvyšší súd SR vo veci sp. zn.: 5 Cdo 318/2008 vyjadril slovami „pokiaľ sa súdy... neobmedzili len na to, čo v tomto štádiu exekučného konania mali (a mohli) skúmať, ale sa (už) v ňom neprípustne a bez zákonného podkladu zaoberali tým, čo mohli skúmať (až) v neskorších štádiách tohto konania, mal ich procesný postup znaky odopretia spravodlivosti“. Aj v ďalšej dovolateľom uvádzanej veci sp. zn.: 1 Cdo 177/2009 išlo o procesnú povahu

nesprávnosti vedúcej k zrušeniu dovolaní napadnutého rozhodnutia (vid' tú časť odôvodnenia rozhodnutia, ktorá vysvetľuje, že zákon neurčuje dôkazné prostriedky, ktorými môže oprávnený osvedčiť svoje tvrdenia).

Z uvedeného je zrejmé, že namietaným postupom súdov nebola oprávnenému ako účastníkovi konania znemožnená realizácia jeho procesných oprávnení, ktoré mu vyplývajú z Občianskeho súdneho poriadku.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí odvolacieho a prvostupňového súdu.

Právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zahŕňa aj právo účastníkov konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Tomuto právu účastníkov konania korešponduje povinnosť súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Zákonnú úpravu tejto povinnosti súdu upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p.

V rozhodnutí sp. zn.: IV. ÚS 358/09 Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Rovnako ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany dal súd podrobnú odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (R. c. Š. z 09. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, H. c. Š. z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B, G. c. G. z 29. mája 1997, H. c. F. z 19. februára 1998).

Ústavný súd Slovenskej republiky sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť rozhodnutie vyjadril vo viacerých svojich rozhodnutiach, v ktorých uviedol, že súčasťou

obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., toto ustanovenie sa primerane použije aj na uznesenie (§167 ods. 2 O. s. p.). Toto ustanovenie sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávneným predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odôvodnil síce stručne, ale dostatočne zrozumiteľne a určito. Rovnako aj odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s požiadavkami kladenými na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (§ 157, § 211 O. s. p.) a vysporiadal sa so všetkými pre vec podstatnými argumentmi oprávneného uvedenými v odvolaní, ktoré zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil. Skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a rovnako aj odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 a § 211 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného.

Rovnako námietka dovoláteľa, že v danom prípade neobstojí postup odvolacieho súdu podľa § 219 ods. 2 O. s. p. pri odôvodnení svojho rozhodnutia, nie je opodstatnená. Odvolací súd v danom prípade nepostupoval podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ale podľa § 219 ods. 1 O. s. p. a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil v zmysle zákonných ustanovení upravujúcich náležitosti písomného vyhotovenia rozhodnutia (§ 157 ods. 1, § 167 ods. 2 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p.).

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p., ako aj ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

K námietke dovolateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd dodáva, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nieje tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnému zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však trovy dovolacieho konania povinnému nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 .

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. júna 2013

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková